

TABORIŠČNIK

NEDELJSKA IZDAJA

Štev. 68., Leto II.

ŠPITAL NA DRAVI

Nedelja 9.marca 1947.

Blagor ubogim

II.



Ko ob pogledu na današnje stanje v svetu še ne zapazimo, da bi se bližala taka rešitev, ki bi napravila konec uboštvu in vpstavi prejšnje blagostanje, bi mogel kdo vprašati: Kaj pa Marijina obljuba v Fatimi? Saj je rekla, da bo zmagalo njeno brezmadežno Srce in bo nastopila doba miru, če se bo svet njenemu Srcu posvetil. Po-

svetili smo se in zdaj, ali ne bo držala svoje besede?

Res, svet se je brezmadežnemu Srcu Marijinemu posvetil, toda ta posvetitev nalaga veliko odgovornost. Posvetitev ni le v besedah posvetilne molitve, ampak bistveno v življenju po vsebini posvetitve. Marija zahteva, da tako živimo, kakor posvetitev pravi. Če pa v svet pogledamo, še ne moremo reči, da se je spreobrnil in nehaj Boga žaliti. Bati se je, da Marija ne bo mogla izvršiti svoje obljube zaradi ovir, ki jih stavijo nespokorjeni in trdovratni grešniki njenemu delovanju. Prav iz istega razloga Marija ni mogla preprečiti druge svetovne vojske, kakor je v Fatimi rekla. Strašna šiba sedaj končane vojske bi bila izostala, če bi se bili ljudje po prvi svetovni vojski spreobrnil in nehali žaliti Boga. Isto velja danes. Marija, Kraljica miru in Srednica vseh milosti, bo le tedaj s vojim brezmadežnim Srcem mogla zavladati, če ji to omogočijo ljudje s tem, da se v smislu posvetitve sprobrnejo in nehajo grešiti.

Satan, sovražnik božji, svojega obvladajočega položaja ne bo zlepa zapustil, divje "SE BO SE VOJSKOVAL Z OSTALIMI ZENINEGA RODU, KI SPOLNJUJEJO BOŽJE ZAPOVEDI", kakor napoveduje sv. Janez v skrivnostnem razodetju (Raz 12,17). A tistim dušam, ki živijo v smislu posvetitve brezmadežnemu Srcu Marijinemu, hudobni duh v svoji togoti ne more škodovati, četudi mnogim telesno življenje uniči. Bog v svoji modrosti je tako uredil, da je treba naših človeških žrtev za božjo zmago nad zlom. V tem je naše sodelovanje, pri reševanju duš. Ne vemo, koliko žrtev je po božjih modrih načrtih še treba, "DOKLER SE NE DOPOLNI ŠTEVILO" od Boga določenih žrtev. (Raz 6, 11). Pripravljeni bodimo na vsakdanje žrtve, ki jih po božjem dopuščanju moramo nositi, ne branimo se, ako nam dobra Mati, Marija Pomagaj, še novih naloži, ampak skušajmo razumeti, da so potrebne za njeno končno zmago. Saj nam bo s svojo priprošnjo pomagala. Ona je Srednica vseh milosti, sprosil bo obilje milosti in božje moči našim dušam, da bomo mogli popolnoma vdano in mirno trpeti. Posredovala nam bo notranji mir srca, ki je podlaga zunanjega miru, po katerem ljudstva tako silno hrepenijo. Marija bo v naših dušah vršila čudeže milosti.

Pogoj za zmago Marijino je spreobrnjenje grešnikov. Čim prej in čim več se jih spreobrne, čim bolj bo pojenjal greh na svetu, tem bolj se bo potolažila pravična jeza božja in se bo nagnilo k nam

neizmerno božje usmiljenje. Za spreobrnjenje grešnikov moramo moliti in pokoro delati. Oboje je Marija v Fatimi in Lurdu in v La Salletu in še drugod priporočala: molitev rožnega venca in pa v duhu pokore in zadoščevanja po njenih rokah darovati Bogu vse težave, križe in trpljenje vsakdanjega življenja. Za take žrtve imamo toliko priložnosti kot še nikdar prej v življenju. Prav gotovo bomo z molitvijo in žrtvami zadoščevanja pripomogli k spreobrnjenju grešnikov in tako skrajšali temne dneve negotovosti in nevarnosti, da se bo mogla Marijina zmaga prej pokazati javno in vsem dokazljivo. Molimo torej, ne toliko za minljive dobrine, tem več še bolj in še več za milosti sebi, svojim družinam in svojemu narodu, pa tudi vsem ljudem.

Še to moramo pomisliti, da božja zmaga ni vedno zmaga, kakor si jo mi po človeško mislimo in želimo. Božje kraljestvo, sv. Cerkev, ne zmaguje toliko zunanje, da v svetu mogočno nastopa in zunanji sijaj razvija, da brez posebnega nasprotovanja povsod svoje zveličavno poslanstvo nemoteno izvršuje. Cerkev bo do konca sveta v vednem boju, ker satan ne bo nikdar popolnoma miroval, neprestano bo preganjal Kristusa v Cerkvi, kolikor mu bo Bog dopustil v naše zveličanje. Prava in najlepša zmaga Cerkve je v dušah, človeškim očem nevidna in obstoja v tem, da se čim več duš reši in zveliča. To zmago pa Cerkev že danes slavi vkljub mnogoteremu preganjanju in oviranju.

Saj so strahote vojske in njenih posledic mnogo duš kar siloma gnale v naročje božje. Morda bi se te duše brez grozot vojske, nikdar ne bile zveličale. Heroično vdano so stotisoči umirali; v roke božje so se zatekali, ko je smrt v najstrahotnejših oblikah od vseh strani silila nad nje.

Popolno zmago v Cerkvi bomo pospešili, če sami skušamo živeti, kakor smo ob posvetitvi brezmadežnemu Srcu Marijinemu obljubili.

Čim več nas bo takih, ki se ob Mariji v znamenju njenega brezmadežnega Srca zbiramo in njena navodila v življenju spolnujemo, tem prej pride popolna zmaga in tem globlji bo mir v naših dušah. Če to storimo, se nam ni treba bati, saj bomo pri svoji čudoviti Materi in ona bo pri nas povsod ter nam bo posredovala vse potrebne milosti. In morda bomo že na tem svetu, gotovo pa na onem, blagrovali čas, ko smo bili najubožnejši in nas je Bog v zameno bogato obdaril z nebeskim bogastvom svojih milosti.

Končujem s tem, da za vas ponavljam prošnjo sv. Pavla: "NAJ VAM BOG, OČE VELIČASTVA, DA DUHA MODROŠTI IN RAZODETJA, DA BI GA SPOZNALI, IN VAŠEMU SRCU RAZSVETLJENE OČI, DA BI VEDELI, KAKŠNO JE UPANJE, V KATERO VAS JE POKLICAL, KAKŠNO BOGASTVO VELIČASTNE NJEGOVE DEDIŠČINE PRI SVETIH IN KAKO NEIZMERNNA VELIKOST NJEGOVE MOČI DO NAS VERNIKOV." (Ef 1,17-19.).

Blagoslov vsemogočnega Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha naj prihaja dan za dnem na vas in vas zvesto spremlja na vseh potih, vas varuje vsega hudega in vas pripelje v večno življenje. Amen.

DRUGO LETO — — —

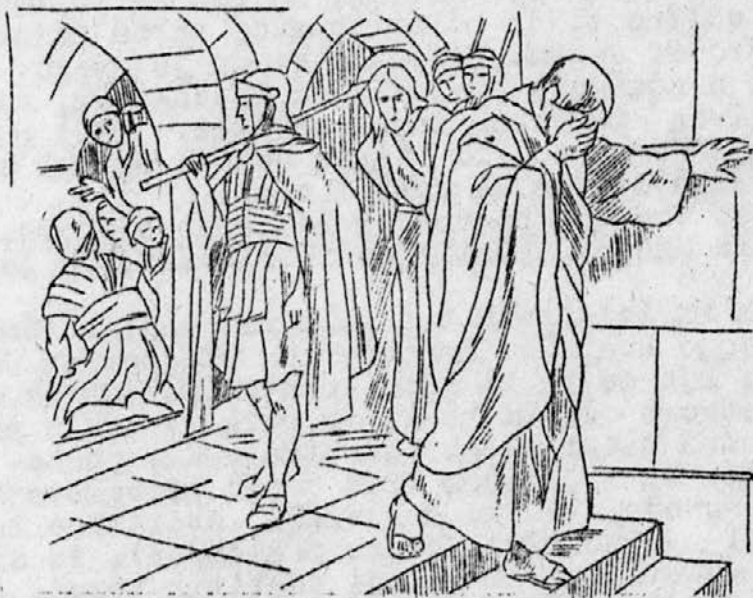
Znamenitemu italijanskemu državniku Cavourju je nekoč omenil nek jezuitski pater, da bi bilo zanj, ki ima toliko dela s politiko, da pri tem lahko pozabi na dušo, dobro, da bi se malo zanimal tudi za večnost nekaj dni.

Cavour je odgovoril: "Drugo leto bom šel na duhovne vaje, zdaj nimam časa za to." Čez eno leto je ležal državnik na mrtvaškem odru, ne da bi naredil duhovne vaje.

Deklel Ali boš tudi ti rekla: letos nimam časa, nisem razpoložena, mi niso potrebne? Jih bom opravila pozneje Saj bom pozneje bolj zbrana, bodo boljše. Pa drugo leto ne bo več prilike,

"LJUDSTVO MOJE, KAJ SEM TI STORIL?"

(Postna razmišljanja.)



V neskvarjeno človeško srce je globoko zapisana ljubezen do naroda, iz katerega je kdo izšel, kateremu kdo pripada. Pošten človek se nikdar ne sprizajni z izrekom starih materialistov: "Ubi bene, ibi patria, domovina je tam, kjer se mi dobro godi" ampak preizkušen svoj narod še bolj ljubi. To ljubezen, ki nam je v tujini še v posebno bridkost, je sam Bog zapisal v naša srca. In ta ljubezen do rodnega ljudstva je bila globoko zarisana tudi v srce našega Gospoda Jezusa Kristusa. Res je prišel na svet, da odreši ve-

soljni človeški rod, vse narode in vsa ljudstva. Vendar je hotel pripadati kot človek gotovemu, judovskemu narodu, kot njegova mati Marija in rednik sv. Jožef. Med tem narodom je preživel vse svoje zemsko življenje, razen let begunstva v Egiptu. Držal se je šeg in verskih predpisov judovskega naroda. Med njim in nad njim je storil skoraj vse svoje čudeže. Med njimi je učil. Samo iz tega naroda je izbral apostole in jim izročil vodstvo sv. Cerkve. Pa vse to ne le slučajno, ampak hote in prostovoljno. Ta narod imenuje izrecno - "moje ljudstvo" in ga iskreno ljubi. Ko je na cvetno nedeljo zagledal z Oljske gore Jeruzalem, se je zjokal nad njim, ker je v duhu videl njegovo strašno usodo. Iz te ljubezni do rodnega ljudstva je na veliki petek vzklikala za Gospoda nova, strašna bolečina.

I.

1. "TVOJ NAROD IN VELIKI DUHOVNIKI SO TE MENI IZROČILI", je pojasnil Pilat pri zaslišanju Jezusa. Jezus je trpel popolnoma prostovoljno, ker in ko je sam hotel. Vendar je krivec njegovega trpljenja človeški rod oziroma njegovi grehi. Tisti pa, ki je vse to neposredno zakrivil, pa je njegovo ljubljeno ljudstvo, judovski narod. Ne kaki pogani in tujci, ampak rodno ljudstvo je začelo, vodilo in dovršilo vso gonjo zoper Jezusa. In to zopet ne kaki neodgovorni posamezniki, ampak uradno vodstvo rodnega naroda.

Že ko je Jezus čudežno od mrtvih obudil Lazarja, so veliki duhovniki in farizeji sklicali zbor in na predlog velikega duhovnika Kaifa sklenili, da ga usmrte.

Ko je Jezus trpel na Oljski gori smrtno stisko, je prišel Juda Iškarjot in z njim velika množica, poslana od velikih duhovnikov in ljudskih starešin. Ti so, ko je Jezus dopustil, nanj položili svoje roke in ga zvezanega peljali v Jeruzalem.

2. Še ponoči je vodstvo njegovega ljudstva najprej pri velikem duhovniku Anu in kmalu potem pri Kaifu zasliševalo Jezusa. Pri Kaifu so se sešli po poročilu sv. Marka (14,64) "VSI VIŠJI DUHOVNIKI STAREŠINE IN PISMOUKI", torej uradno predstavništvo judovskega naroda. Zaslihanje je v slovesni obliki vodil sam Kaifa. Z enoglasnim:

"SMRT ZASLUŽI", je ta zbor svojega naj boljšega sina izobčil iz se-
be in mu določil smrt.

Ko se je zdanilo, precej zjutraj, so se znova zbrali sta-
rešine ljudstva, veliki duhovniki in pismouki in sklenili, da izda-
do Jezusa v smrt. Vse to pa s takim sovraštvom, na tak način, kot
da je njihova najsvetejša dolžnost, da očistijo svoj narod najhujše
sramote, ki jim jo je povzročal Jezus. Tistega, ki ga je njegov na-
rod tisoč let in še več z neučakanim hrepenenjem pričakoval, so ti
zvodniki naroda kot zapeljivca in brezbožnega zavrgli. "TEGA SMO
NASLI, DA ZAPELJUJE NAŠ NAROD", so tožili Pilatu Jezusa oni, ki bi
morali ljudstvu Jezusa predstaviti in ga ogreti zanj.

3. Kakor je bridko vse to, pa vendar ljudstvo njegovo,
preprosto ljudstvo judovskih kmetov, pastirjev in ribičev, mu je
vendar le ostalo zvesto?

a) Množice lačnih in žalostnih ter bolnikov najrazličnej-
ših vrst, so pa ohranile svojo hvaležno ljubezen do predobrega Je-
zusa? Saj ni skoraj naroda, kje se ne bi kdaj vodstvo naroda skva-
rilo in skušalo svoje ljudstvo speljati na kriva pota. V takih pri-
merih pa je navadno zdrava čud preprostega ljudstva nekam podza-
vestno našla pravo smer. Isto bi z Jezusom vred smeli pričakovati na
veliki petek od judovskega naroda. Veliki duhovniki, starešine ljud-
stva in pismouki itak nikoli niso bili Jezusu naklonjeni, iz strahu
za svoje stolčke in ker so mu bili gorki zaradi odkritih besed. A
ljudstvo je Jezusa ljubilo, to je večkrat pokazalo, ko so ga hoteli
oklicati za kralja; še pred par dnevi na cvetno nedeljo. A sedaj
tudi ljudstvo ni imelo za Jezusa ene same dobre besede, ampak je
čisto mirno uskočilo na stran Jezusovih sovražnikov.

b) O praznikih je imel Pilat navado, da je izpustil ljud-
stvu enega jetnika, katerega so hoteli. Imel je tedaj zloglasnega
jetnika, ki mu je bilo ime Baraba. Ko so se Judje zbrali, je Pilat
rekel: "KOGA HOČETE, DA VAM IZPUSTIM: BARABA ALI JEZUSA, KI SE IME-
NUJE KRISTUS?" Veliki duhovniki in starešine so pa ljudstvo pregovo-
rili, naj zahteva Barabo in pogubi Jezusa. Na ponovno Pilatovo vpra-
šanje, je ljudstvo odgovorilo: "BARABA". Reče Pilat: "KAJ NAJ STO-
RIM Z JEZUSOM, KI SE IMENUJE KRISTUS?" Vsi reko: "KRIŽAN NAJ BO!"
Skvarjeni tujec Pilat se čudi: "KAJ JE VENDAR HUDEGA STORIL?" Ti pa
so še bolj kričali: "KRIŽAN NAJ BO!"

c) Še dvakrat skuša Pilat podivjano ljudstvo strezniti,
vzbuditi v njem čut za pravico in usmiljenje: Ko jim ga je pokazal
po bičanju vsega razmesarjenega in s trnjem kronanega, so zakričali:
"KRIŽAJ GA, KRIŽAJ GA!" In neposredno preden jim ga je izročil v kri-
ženje, je še pokazal nanj: "GLEJTE, VAŠ KRALJ", pa so Judje zavpili:
"PROČ, PROČ, KRIŽAJ GA!"

II.

1. Iz vseh evangelskih poročil vidimo nedvoumno, da je tu-
di ljudstvo kot celota Jezusa v odločilni uri zavrglo. Še več! Vidimo,
da je prav ljudstvo odločilno vplivalo na Jezusovo obsodbo. Če bi se
ljudstvo za Jezusa potegnilo, bi ga Pilat verjetno izpustil. In vse to
se je zgodilo brez vsakega sramu in brez vsake obzirnosti v pričo Je-
zusa. Jezusa je to silno bolelo. Sicer je trpel tiho, a v njegovi
duši, ki je čutila kot vsako človeško srce, še veliko bolj, se je z
vsako zavrtnitvijo ljudstva bolečina množila v neskončnost. Sv. Cerkev
je poizkusila to bolečino izraziti v pretresljivih očitanjih, ki
jih poje na veliki petek, ko slovesno odkriva križ. V stavek:
"LJUDSTVO MOJE, KAJ SEM TI STORIL, ALI S ČIM SEM TE UŽALIL. ODGOVORI
MI!" je izlita vsa bridkost.

2. In kakor, da je ta bolečina še premajhna, jo je povečal
še Peter, prvak apostolov. Iz skrbi za Jezusa je šel za njim. Pa je

bil preslab, ker ni molil in je Gospoda trikrat zatajil. Ko bi moral izpovedati za Jezusa, ga sploh poznati ni hotel in to je s prisego potrdil. S tem se tudi on, skala sv. Cerkve, vsaj na zunaj pridruži Jezusovim izdajalcem, narodu, ki je Gospoda zavrnil. Jezus je seveda vse to vedel in v pogledu, s katerim je prodrl Petru v srce, pokazal, kako neizmerno ga je vse to zbolelo.

3. V položaju, v kakršnem smo sedaj, bolje razumemo, kaj se pravi biti izobčen, zavržen od ljubljenega rodnega ljudstva, biti od njega proglašen za izdajavca in zapeljivca. Zato vsaj deloma razumemo, kako je obsodba vodstva judovskega naroda in sovražno zadržanje ljubljenega ljudstva ranilo Gospodovo srce.

Pa je prav, da se zavemo, da smo ljudstvo njegovo nove zaveze vsi kristjani, posebno še oni, ki hočemo biti njegovi. V početje judovskega naroda je videl takrat Gospod vključeno tudi vso našo nezvestobo, ki smo jo zagrešili mi z vsakim smrtnim grehom. Na to mislimo in nam bo za Jezusa še bolj hudo.

Veliko dobrot je izkazal Jezus judovskemu ljudstvu. Brez primere več pa jih izkazuje nam, posebno še v svetih zakramentih. Zato je vsaka naša nezvestoba še hujša bolečina za Gospodovo Srce.

PROŠNJA BOŽJE MATERE

V nazareški hišici
Jezus križ si dela
Mati spremlja ga z očmi
in presrečna gleda.

"Svoji Materi Srce
z mečem prebodite,
Sinu mojemu, ljudje,
pa prizanesite!"

Včasih pa se vsa zgrozi,
ko posluša Sina,
ki ji v sanjah govori
o skrivnosti križa.

"Jezus je deviški sad
mojega telesa,
duše je prišel iskat,
vabit jih v nebesa."

S Sinom gre na Golgato
žalostna in bleda
mrtvo truplo Sinovo
že v naročju gleda.

Angeli tolažijo
žalostno Marijo,
ptički pa uspavanko
Sinčku žvrgolijo.

NEBESNA SE ZANIMAJO ZATE

Morda je danes že v večnosti. Mislim namreč na slavno pevko Luizo Tetravini. Pred leti so časopisi še poročali, kje in kako živi. Pa od tistega časa se jih je že premnogo odselilo v onostranstvo. Morda tudi ona.

Zadnje poročilo, katerega sem bral o njej, ni bilo nič razveseljivo. Pravi namreč, da je slavna pevka popolnoma obubožala in da si služi vsakdanji kruh s tem, da poje med odmori v malem podeželskem kinu. Njen oboževani glasek je ostarel in z njim je ostarelo tudi njeno telo.

Poznaš njeno pretaklost? Vem, da se boš začudil, ko boš

bral o njeni mladosti:

Nekako pred tridesetimi leti je bila še zvezda največjih oper na svetu. Tisoči so z navdušenjem poslušali njeno petje. Vsi kritiki so bili edini v tem, da je Tetrzzini umetnica, ki je ne srečaš vsak dan na vsaki česti.

V prvih letih njenega umetniškega udejstvovanja je v enem večeru zaslužila dva do tri tisoč dolarjev. Petersburg, London, New York so jo poslušali z občudovanjem.

V San Franciscu je doživela neverjeten triumf. Na božični dan 1910. je na največjem trgu tega mesta pela arijo "Zadnja roža" iz opere "Marta". Sto posebnih vlakov je pripeljalo ljudi iz vseh krajev Severne Amerike, da bi slišali slavno pevko. Prostore pri oknih, ki so gledala na trg, kjer je Tetrzzini pela, so prodajali po 1000.- dolarjev. Nekaj dni po njenem nastopu so ji v tem mestu postavili veličasten spomenik iz bronu.

Oboževana pevka se je tako prevzela, da v letih, ko je bila na višku slave, pod 8000 šilingov sploh ni hotela nastopiti. Devet mesecev v letu je potovala po največjih mestih in nastopala. Ostale tri mesece, pa je preživela v svoji razkošni vili ob Luganu, kjer je redila 16 psov in 60 ptičev.

In denar, ki ga je zaslužila? Dvajset milijonov je imela v raznih bankah. Toda vseh 20 milijonov je šlo kmalu po zraku in predno se je zavedla, jih ni bilo več. Razkošna ženska ni pomislila na dneve ko ji bo glas ostarel in nihče več ne bo vprašal po njej. Res, v gledališču so nastopile mlade zvezde, ona pa je uboga, razočarana in od vseh zapuščena. Njeni številni oboževalci, katerih ni bilo le nekaj sto, so jo zapustili. Časopisi so prinašali velike slike novih zvezd z blestečimi naslovi, zanjo pa se ni nihče več zme-nil. Tako preide slava tega sveta!

Danes si mlad, lep in bogat, se zanima svet zate. Ko ostariš in obubožaš pa te svet zavrže in te kot gnilo jabolko ob stezi brčne s pota.

Nebesa pa ne tako. Nebesa se zanimajo zate, bodisi, da si mlad in lep, bodisi da si star in nakaženega obraza.

Izkaži se, vrednega tega zanimanja!

MLAČNI BODO POSTALI GOREČI

(Sedma obljuba Srca Jezusovega)



Nekaj veličastnega so v katoliški Cerkvi svetniki. Njih gorečnost za Boga in duše jim ni dala ne miru, ne pokoja. Neprestano jih je gnala do novih še lepših in veličastnejših del. Pomislimo n.pr. le na Frančiška Asiškega, sv. Ignacija, sv. Frančiška Ksaverja. Vendar je takih ljudi malo. Mnogo je mrzlih, še več mlačnih.

Ko bi vendar vsi taki hoteli častiti Srce Jezusovo, potem bi se res mogli tolažiti z Njegovo obljubo:

bo: MLAČNI BODO POSTALI GOREČI. Življenje na zemlji pa bi se popolnoma spremenilo.

Kaj je to mlačnost? Če ni gorečnosti za dobro, če je po-
božnost le polovična, če so samo dobra dela, srce pa je brez ljube-
zni. Če je tako, potem to ni celo krščanstvo, je le stanje med mr-
zlim in gorečim. Vzemimo par primerov. Žena dela med tednom, v nede-
ljo hodi k maši, kaj več si pa ne da reči. Če ji ni kaj všeč na mo-
žu ali komu drugem v družini, pa zna biti strašno pusta, sitna in
osata. Vse preveč, nič ji ni prav, z lepa ne pride dobra, ljubezni-
va beseda iz njenih ust. Po eni strani taka, po drugi čisto drugačna.

Še drugih primerov bi lahko naštevali brezmejno število. Na
zunaj kristjan - po imenu, po dejanju pa pravi čisti pogan. Zemlja
je glavni cilj, v to je uprto in usmerjeno vse delo. Kar donaša de-
nar, to je dobro in dovoljeno, ni važno ali je tudi pravično in
dobro. Kar pa premoženju škoduje in ugodju, to je pa treba zavreči
pa če je to Bogu všeč ali ne.

Včasih grede ljudje še dalje. Imajo tudi znake gorečnosti.
Morebiti hodijo dnevno k maši, vsak dan molijo, enega pa ni, tistega,
kjer se v dejanju pokaže ljubezen do Boga, to je ljubezni do bližnje-
ga. Vse v prek obsoja sam v svoji glavi, sodi z besedo pri vsakem
pogovoru vse, o katerih govori, pogreva vse napake, še nove si iz-
mišlja. Kdor pravi, da ljubi Boga, ki ga ne vidi, pa sovraži človeka,
ki ga vidi, je lažnik.....

Tak ni goreč, je mrzel ali mlačen. Kajti če je človek v
resnici goreč za Boga, potem je goreč cel; v mislih, željah, delih, v
Cerkvi in zunaj cerkve, med dobrimi kristjani in med slabimi.

Srce Jezusovo skrbi, da njegovi častilci nikdar gorečnosti
ne zgube; če pa so jo že zgubili, da jo dobe nazaj.

Poglej žerjavico. Če je le eno samo oglje razžarjeno, se
vse drugo oglje ob njem vname in razžari.

Srce Jezusovo je tak žareč ogenj, ki vse vžge, kar pride
z njim v dotiko. Žar tega božjega ognja je močnejši, trajnejši in
večji kot vse drugo.

Če posodo z mlačno vodo postavimo k ognju, voda zavre. Če
se mlačnež približa ognju božjega Srca, bo mlačnost zginila, se
spremenila v največjo gorečnost. Srce Jezusovo bo že našlo sredstva.
za to spremembo. Ali opomin staršev, ali prijateljev, besedo spovedni-
kovo ali pridigarjevo, dobro knjigo, da bo gorečnost rastle iz dna
v dan. Taki duši potem ne bo nobena stvar preveč, nič preveliko in
pretežko za Boga.

Gorečnost bo tudi tista, ki bo naredila, da bo človek spet
postal duhoven, ne več zemeljski, kot doslej.

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Kristus naš brat.



Po vstajenju se je Gospod po-
kazal Mariji Magdaleni. Rekel ji je:
"Pojdi k mojim bratom in jim reci:
"Grem k svojemu Očetu in vašemu Očetu".
(Jn 20,17).

Besedo "bratom" ni le prime-
ra. Nanaša se na apostole in izraža glo-
boko resničnost. Kristus je naš brat najprej po človeški naravi. S
spočetjem je sprejel nase telo in dušo slično našemu telesu in naši
duši. To je storil, da bi sam osebno trpel, kar trpijo ljudje. Jasno

je, da Jezus - Bog ni mogel pridobiti nobene nove popolnosti. Hotel je poskusiti človeško trpljenje na svojem telesu in v svoji duši. On, Bog nas je prav po tem trpljenju Boga in človeka odrešil. Da nas je odrešil, je postal naš brat.

Adamov greh nam je zapravljal posvečujočo milost božjo. Za ta greh nas Bog ne more kaznovati, ker smo brez osebne krivde, lahko pa bi nas v tem grehu pustil. Nič ga ni vezalo, da bi nam moral vrniti posvečujočo milost božjo. A Bog je ljubezen. Sklenil je, da nam bo vrnil, kar smo zgubili. Poslal je na svet svet svojega edinorojenega Sina, ki nam je vrnil posvečujočo milost božjo. Po tej milosti smo bratje in sestre Kristusa.

KRISTUS NAŠ BRAT! Ali ni to velika odlika?

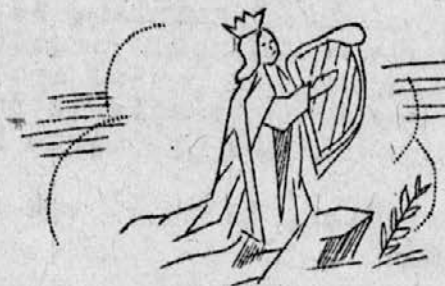
IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

SPOKORNI PSALMI.

Psalm 31.

SREČA ČLOVEKA, KI MU JE GREH ODPUŠČEN.



Blagor njemu, ki mu je odpuščena krivda
in njegov greh pokrit.
Blagor človeku, ki mu Gospod ne upošteva dolga
in v duši njegovi ni prevare.

Dokler sem molčal, so stokale moje kosti
sredi samega vzdihovanja.

zakaj podnevi in ponoči je težko ležala
na meni tvoja roka,
moja moč je ginila kot v poletni vročini.

Greh svoj sem ti razodel
krivde svoje nisem skrival,
dejal sem: "Spovedujem se Gospodu svoje krivde"
tedaj si odpustil zadolženje.

Zaradi tega naj moli k tebi vsak pravični
ob času stiske.

Privršale bodo silne vode,
pa do njega ne sežejo
Ti si moje zavetje, varoval me boš v nevarnostih,
napolnil me boš z veseljem ko me boš rešil. -

Vzgajal te bom, učil te poti, po kateri hodi;
navajal te, ko bom svoje oči upiral vate.
Zato nikar ne bodite kot konj in mezek
brez pameti,
njihovo divjost krotimo z ostrogo in uzdo
drugače jim ne prideš blizu. -

Velike so težave brezbožneža;
njega, ki v Boga zaupa, pa obdaja usmiljenje.

Veselite se v Gospodu, radujte se, pravični,
od veselja poskakujte vsi, ki ste čistega srca.

„KO NA SVETU VSE RAZPADA, NEMINLJIVO EDEN VLADA...“

(Obletnica papeževega kronanja)



Kakor je Jezus nekdanj v Palestini učil in delal dobro, tako tudi njegovi namestniki na zemlji delajo. In med te bo kot največje brez dvoma zgodovina štela Pija XII., ki bo v sredo obhajal obletnico posvetitve.

"Bog mi je prižgal v srcu utripe očetovstva za ves svet" je izjavil v svojem prvem papeškem govoru; in resnično je vse njegovo življenje prepolno dobrih del za Cerkev, za vse človeštvo. Sedanje človeštvo mu je kakor ubožec, ki je padel med razbojnike. Ugrabili so mu vse. Uničili so mu tvarne, umske in verske dobrine, strto, obupano, trepetajoče leži na tleh in čaka rešitve, usmiljenega Samarijana. Pij XII je tudi v tem

pravi namestnik Kristusov. "Množica se mi smili", to je njegov vzdih ob strašni bedi sedanjega sveta, današnjega človeštva. Da to množico potolaži in ji pomaga, zato uporablja velikodušnost svojega srca, svoje sijajne talente, svoje diplomatske sposobnosti in zveze, svoj papeški čas in denar, svoje sobe in vrtove, da vso svojo Cerkev. Čim večja je žalost človeška, tem več dobrega mu hoče storiti Vatikan, ki na ta način čudovito priča za evangelij, ki ga oznanja in poseblja. In pri tem delu ne dela razlike pozarnosti in veri, ne po državah in vojnih taborih. Kdor je potreben, njemu je in hoče biti papež

Samarijan, ki se sklanja nad njegovo bedo in revščino in vliva v rane hladilnega olja.

Nikdar ne bo človeštvo moglo pozabiti, kaj je sredi vojne bede storila zanj Cerkev in v prvi vrsti sam papež Pij XII. V dobi, ko je orožje sejalo samo smrt, ruševine in pogin, pa je Cerkev uporabljala orožje, "ki ne ubija, ampak oživlja, ki ne rani, ampak ozdravlja. To je orožje sladke dobrote, čudovite nežnosti, tople ljubezni in naše velikodušnosti. Kakor čuječa mati je odprla sveta Cerkev vsem božjim otrokom svoje roke in srce iz katerega izliva vanje zaklade svoje materinske ljubezni. Kjer je treba solze otreti, potolažiti bolečino, ozdraviti bolne, odpomoči bedi, olajšati nesrečo, vlititi poguma,

je Cerkev zraven."

Koliko neizmernega truda, dela in napora je papež Pij XII. vložil v to, da bi ohranil mir na svetu, da bi preprečil grozno svetovno klanje! Resnična je njegova beseda, govornjena 24. avgusta 1939., ko je rotil svetovne vladarje in voditelje in narode k miru: "Nič ni izgubljenega z mirom, vse more biti zgubljeno z vojno". In 19. avgusta 1939. je sam dejal: "Izjavljamo, da smo od prve ure svoje vlade storili in poskusili vse, kar je bilo v naši moči, da odstranimo nevarnost vojne in da sodelujemo pri organizaciji trdnega miru, ki sloni na pravičnosti, ter pospešuje svobodo in čast narodov."

Samo kot majhen drobec so nam znana velika prizadevanja in poskusi papeževi, da bi človeštvo že vendar prišlo do toliko zaželjenega in prpotrebnega miru. Večina tega dela se vrši na način, ki javnosti radi večje uspešnosti ni dostopen in znan. Gotovo pa je papež, čigar vladrski prestol še edini stoji trdno, neomajno, on edini združuje razprte narode in njihove predstavnike, on neprestano poziva, svari, uči, svetuje in si prizadeva s svojim velikim vplivom, da bi se državniki zedinili, da bi prišli do pravega spoznanja in ustvaritve trajnega in pravičnega miru, ki bi lahko prikrajšal ure težkega trpljenja vsem narodom, ki še danes ječijo v silnih stiskah, revščini, pomanjkanju, obupanosti, negotovosti.

Bridko krvavi srce papežu Piju CXII. pri skrbi za lajšanje trpljenja po taboriščih, vojnih ujetnikov, internirancev, beguncev, preseljencev, brezdomcev! Koliko je že v tem pogledu storil on sam in njegov urad, to bo razkrito takrat, kadar bomo zvedeli za vse olajšave, ki so jih državne oblasti na posredovanje cerkvenih oblasti dovolile, naj bo to že glede pošiljanja hrane ali večje svobode ali zboljšanja zdravstvenih pogojev ali preskrbe verskih tolažil itd. Papeževo delo za taborišča bo razkrito takrat, ko bomo v podrobnosti vedeli, kje in kdaj so papeževi zastopniki obiskovali taborišča, koliko denarja so tja znosili, koliko so jim dali, ko so jim preskrbeli duhovnike, olajšali zveze z domom in tolikim odprli vrata ječ in taborišč v svobodo. Svojo ljubezen, radodarnost, pomoč deli vsem in vsakemu posebej brez ozira na njegovo narodnost in vero, naj bo član velikega ali majhnega naroda. Vsi so mu enako pri srcu; tisti, katere usoda bolj tepe, so mu še bližji.

Tema, polna strahote, krvi, smrti, razvalin, negotovosti je razprostrta nad vsem svetom... Luč upanja, resnice, pravice in mir vstaja iz Vatikana od prestola papeževega. Čuva jo najvišji pastir in kaže vsemu svetu pot vstajenja, miru in blagostanja v slogi vseh ljudi in vseh narodov. Človeštvo se tega zaveda, čutijo to tudi državniki! Zato je ugled in upliv papeštva danes tako velik kot v zgodovini še ni bil.

"Ko na svetu vse razpada,
neminljivo eden vlada:
Knez miru izmed vladarjev
oče blag in ljubezniv,
trden v sili vseh viharjev,
temelj Cerkve nezrušljiv".

===== (Iz papeške himne) =====

TA TEDEN V PONEDELJEK ZVEČER SE ZAČNO DUHOVNE VAJE ZA DEKLETA!

DEKLETA, VZEMITE RESNO TE DNI! OBERNITE JIH POPOLNOMA V KORIST SVOJE DUŠE.

GOSPOD KLIČE VAS IN PO VAS TISTE KI GA SAME NE SLIŠIJO!
SPREJMIITE NJEGOVO POVABILO IN POTRUDITE SE, DA GA SPREJMEJO TUDI DRUGI!